

Գ Ր Ա Կ Ա Ն Ք

Վ Ի Ր Գ Ի Լ Ի Ո Ս Ի « Ե Ն Է Ա Կ Ա Ն » Է Ն

ՆԿԱՐԱԳԻՐ ԵՆԷԱՍԻ ՎԱՀԱՆՈՒՆ

Կ'իջնէ գիշերն ու իր մըթին թևերով
Կ'ողջագութէ երկիրն ողջոյն, բայց Աստղիկ
Իր մօր սըրտով ու սիրտ սիրով դող ելած
Լաւրենտացուց ըսպառնալից սաստերէն
Եւ խազմական խօշիւներէն մարտորոտ,
Իր ամուսնոյն՝ Հեփեստոսի կը դիմէ
Ոսկեղինիկ մահիճին մէջ, և անոր
Իր խօսքերով կը շնչէ սէր մ'աստուածեան.

« Երբ Արգուեան թագաւորները մարտով
Կ'աւերէին ճակատագրեալ Պերգաման
Ու դըզեակներն՝ որ թըշնամի բոցերով
Դատապարտուած էին կործան իշխալու,
Ձրխընդերցի քնէն և քու արուեստով
Թըշուաններուն համար ոչ մէկ օգնութիւն,
Ոչ գէնք և ոչ ալ մեքինայ. չուղեցի
Ձանձրացրնել քեզ, սիրելի ամուսին,
Ու տալ թափել քեզ ցորտինքներ ապարդիւն.
Թէն շատ բան կը պարտէի Պրիամու
Ձաւակներուն, ու թէպէտեւ կու լայի
Ենէասի դըժխեմ բախտի վըրայ ստէպ:
Եւ ան հիմակ Արամազդի հրամանով
Հոռտուլնելու երկրին մէջ կանգ է առել:
Այդ կը դիմեմ քեզի՝ որու զօրութիւնն
Ինծի համար նըխրական է յաւէտ,
Եւ մայրս՝ որդուս համար քնէ կը խըղդեմ
Թախանձագին գէնքի՝ սիրուն ամուսին:

Ներէտսի աղջիկն յուզել կըբցաւ քեզ
Եւ Տիթոնի տիկինն՝ իրենց արցունքով,
Նայէ թէ ինչ ժողովուրդներ կը խըմբուին,
Ինչ քաղաքներ՝ իրենց դռները փակած՝
Կը սրնն երկաթն իմրններուս, ինծի գէմ՝:
' Ըսաւ, և իր լուսածղի՝ ձինն թևերով
Գըրկեց, տաքցուց դեռ տատամստ ամուսինն
Իր անուշակ գրգռանքներու հըրայքով:
Սովորական բոց փութով ըզգա ան,
Եւ ծանօթ հուրը թափանցեց մինչև ծուծն
Անոր խախտած ոսկրերուն մէջ սողալով:
Այսպէս երբեմն երբ որոտումը պայթի,
Շառափնաթափ և ուգափնեմ իր լոյսով
Ամպին վրայէն կ'արփաթնէ ազօս մ՝ հուր:
Դիցունհին իր գեղեցկութեան գիտակից
Ուրարիացու դաւին յաւըդ եղբին սիրայ:
Այն ատեն հայրն՝ յաւըդ սիրով վրայը բորբ՝
Այսպէս ըսաւ. « Ինչմը համար գունն այդքան

Հեռուներէն պատճառաքներ կը փընտոս.
Վրաս ունեցած վըստահութիւնդ ինչ եղաւ.
Եւ ինչ, եթէ գուն խընդրէիր այն ատեն,
Ձըգինէի՝ պիտի ես քու Տըրմաններդ.
Եւ ոչ իսկ հայրն ամենակալ և ոչ բախտն
Արգիւթ պիտի չըղընէին որ Տըրման
Կանգուն մընար, և Պրիամոսը ապրէր
Ուրիշ դեռ տասը տարիներ: Եւ հիմա
Եթէ կըռուի կը պատրաստուիս, և հաստատ
Որոյնը ես մըտքիդ մէջ, էս ահա քեզ
Կը խոտանամ՝ բոլոր հնարքներն արուեստիս,
Ինչ որ կըրնայ շինուի հրահալ մարտադէ
Ու երկաթէ, ինչ զօրութիւնն որ ունիւի
Բոցն ու փութքերն. աղաչանքներդ գաղբեցուր.
Կարողութեանդ վրայ կասկածել է ատի՛:

Ըսելով այս խօսքերը՝ զայն զըրկապինդ
Ողջագութեց, որուն կ'ըզձար նէ կըրկաթ,
Ու խըրելով ներս ծոցին մէջ քընքուշ
Նընչեց հանդարտ անուշ քունով ու սիրով:
Ինչպէս որ կ'ինն առջի քընակը առած
Երբոր գիշերն իր կէսն անցեր է արդէն՝
Կ'ելլէ փութով որ իր հացիկը ճարէ
Իր ասնդով, աղէկատով ու իւով,
Ու կ'արծաթծէ թըմրած կըրակն ու անթեղն,
Եւ կ'աշխատի գիշեր ատեն ժըրագլուխ՝
Ճրագի լոյսով՝ աղախինները բարդ դին՝
Տըւած անոնց գործի երկայն ըստիններ,
Որպէս զի սուրը պահէ մահիճն ամուսնոյն
Եւ իր սիրուն ձագուկներուն սնունդն հոգայ.
Նոյն պահուն՝ նոյն նըման փութիկտ ժըրութեամբ
Կ'ելլէ Հրագորն իր գիւրգ ու հեշտ անկողնէն
Ու կը վազէ իր դարբնական գործերուն:

Սիկանիոյ և Եւոլեան Լիպարի՝
Միջև կըղզի մը կայ ծխաշունչ ժայռերով.
Իր տակն ունի այրեր ու խոր անձներ՝
Կիկլոպներու հաւոցներէն կըծծւած,
Որ Եսնէի նըման անդու կ'որոտան,
Եւ հոաններու ահեղագործ թափուէն
Կը թառանչեն սաւերն, երկաթը հրաշէկ
Անձաններուն մէջ կը չալէ, կը շըլէ,
Եւ կը հեկայ կը հոընչէ ան'րն հընցի:
Հեփեստոսի պալատն է ահ, ու երկիրն
Իր անունով Հեփեստական կը կոչուի:
Հրագորն իշաւ հոս Ոլիմբի բարձունքէն:
Լայն այրին մէջ կը դարբնէին մերկանդամ
Բրոնտէս, Ատըրոպ և Պերակմոն Կիկլոպներն.
Ունէին շանթ մը ձեռքերնին, արդէն իսկ
Մէկ մասն յըղկումս՝ շինուած և միւսը թերթ.
Մէկն անոնցմէ՝ զորս Արամազդ շատ ըստէպ
Ուրմպոսի ամէն կողմէն կ'արձանէ
Երկրի վըրայ: Ձուլած էին երեք հատ

կարկրտաբեր մըրկի ստեղծեր գտաբուն,
 էրեք ջաղրի, էրեք կարմիր կրկուն,
 իրեք սրածի հովի, և արդ նոյն գործին
 Կ'անւեցնէին փայտառակներ ահաւոր
 Եւ որոտներ, տարսափ ու բարկ զայրոյթներս
 Ուրիշ կողմ կառք կը շինէին Ալէսի
 Եւ անիւներ թեթևաթուշ, որով ահ
 Կը դըլըրդէ, կը ցընցէ մարդ ու քաղաք.
 Եւ ուրիշներ կը յրդէկէին ժիրաժիր
 Ածենակաճ վահանն յուգումս Պալլասի,
 Որուն կուրծքին վըրայ օձեր հսկէթեփ
 Կը վըխտային Գորգոնայի գըլխուն շուրջին՝
 Աղբուռելով, պըլլուելով իրարու.
 Եւ կառապանատ Գորգոնի հրացայտ աչքերով
 Ձորս դին տարսափ և արհաւիրք կը ցանէր:
 «Ձեռքերնուդ գործն, ո՛վ Կիկլոպներ Եանական,
 Վար դրէք, ըստ, և լըսեցէ՛ հրամանս.
 Բազմիկ մարդու մը պէտք է գէնք պատրաստուի.
 Հոս պէտք են ժիր ու կաշլըրուռներ թեւեր.
 Հոս պէտք են պինդ կողով, արուհատ ու հանճար.
 Օ՛ն, ձեռք զարկէ՛ շուտ առանց բնաւ յամելու»:
 Անոնց ուրիշ բան չաւելցուց Հըրագորն:
 Ալէնքը մէկ գործի սկըսան փութապէս,
 Աշխատութիւնն հարթ հաւասար բաժնելով:
 Պղղինձ, ոսկի վըտակօրէն կը հոսին,
 Ու լայնատարր հալոցներու բովոյն մէջ
 Կ'ենայ կ'ենփի մարգագիտը յոյժ պողպատն:
 Եօթնական զոյգ ուղտ իրար կը հիւսնն
 Ու կը կոփեն անոնք վահան մ' հաստաբետս,
 Մէն միայնակ բոլոր լատին սլաքներուն
 Դիմազրկու կարող. Կ'առնեն ու կու տան
 Ոմանք օղին շունչն հողմուռոյց փութսերով,
 Եւ պըղինձները շառաչուկ ուրիշներ
 Մըխըրճելով կը ջըրկեղեն լեփ մէջ,
 Ու սալերուն տակ կը հընչէ քարանձաւն:
 Անոնք կարգաւ ու մեծ ուժով կը վերցնեն
 Իրենց թեւերն, և ամբապինդ արձանով
 Հրաշէկ երկաթը կը բըռնեն՝ կը ջըրջեն:.....
 Սակայն Աստղիկ՝ լուսածրօղի դիցուէին՝
 Ամայի մէջէ պարզեն առած կը բերէր.
 Եւ ամայի հովտի մը մէջ՝ ցըրտաշունչ
 Գեւտափէն քիչ մ' հեռո՛ր որդին տեսնելով՝
 Անոր աչքին կ'երեւայ յայտ համապիճալ,
 Կ'ըսէ. «Ահ պարզեն որ քիչ խոտաղայ,
 Հրաշակերտուած զարմանաբուստ ամուսնէս.
 Ա՛յ մի՛, որդեակ իմ, վարաիր. առաքարզ
 Բարաւ, մարտի հրաւեր իմ ուր վէ՛ս սիգախորիս՝
 Լաւբնետացոց և ամա՛հի Տուռնոթնո՛ւ:
 Ըստ, և իր որդին զգրկեց Եթերեանին
 Ու կաղնիի մը տակ՝ անոր աչքին դէմ
 Դըրաւ գէնքերը պազապաշուն և չընապէս:

Աստուածուհւոյն պարզեին վրայ գտարանացած
 Եւ այնքան մեծ փառքին՝ ան չի յազնար
 Ձանոնք աչքովը մի՛ առ մի՛ զըննելէ,
 Կը սքանչալայ ու ձեռքէ ձեռք, թիւ թիւ
 Կը դարձնէ ցըցունազարդ, բոցաշունչ
 Եւ սոսկալի սաղուարտն, ու սուրն ահաւոր՝
 Օրհնատաբեր, և ահագին՝ արիւնհուշտ
 Ձրորհը, կարծրը կրանափուռ պըրինձէ,
 Որ կը շողայ փառփառ՝ կապոյտ ամպին պէս
 Որ արևուն ճաճանչներէն բոցապառ
 Կը նըղոյէ հեռուն, յետոյ շինջ որդիկ
 Սքոնապանները գուտ ոսկի և արծաթ,
 Եւ ապա տէգն, յետոյ վահան հաստամետս՝
 Անճառելի և հրաշարուստ հիւսուածքով:
 Հըրագոր աստուածն՝ որուն համար ապագայ,
 Հակատաքիր չունին զաղտնիք կամ ծածուկ,
 Հոն դըրուագեց Խաւալաւոց պերճ գործերն
 Եւ Հոռոմական յաղթութիւններն. Յուսոսի
 Ձարնի, ու անոր մըղած կոխները կարգաւ,
 Յօրինեց հոն և Ալէսի կանանչ այրն,
 Ուր զայեակ գայլ մ' ընկողմանած էր գետին,
 Եւ կախուած իր ծիծերէն զոյգ մը մանչեր
 Կը ծըճէին, կը խաղային աներկիւղ.
 Եւ մայրն իր կնոք վիզն անոնց վրայ կը ծըռէր,
 Կը զգու՛րէ մերթ մէկը մերթ միւսն, ու լեզուով
 Անոնց մարմինը կը լըզէր կը մաքըրէ:
 Եւ անկէ քիչ հեռու նկարած էր Հըռոնի
 Ու մեծ կըրկէտ մ', ուր խաղերու ժամանակ
 Կը հափափուին օրիորդները Սարին
 Իրաւունքի և օրէնքի հակառակ.
 Եւ կը բըռնին յանկարծակի խաճ մը նոր.
 Ասկէ Հռոմու՛ւ և ընկերներն, իսկ անկէ
 Ծեր Տատրոսն ու խըստակրօն կորացիք
 Մարտ կը մըղեն. նոյն ալքանները յետոյ
 Գուպարին վերջ տըւած՝ համակ գինապառ
 Արամազդի բազնին առէ՛կ կեցիք են
 Եւ բաժակներ բըռնած իրենց ձեռքին մէջ
 Եւ գոհելով մէյ մէկ խո՛ղ ուխտ կը կընքեն:
 Անոր մօտիկ քառածի քոյգ մը կառքեր
 Սրբաթընդի և հակընդդէմ ընթացքով
 Պատուա պատուա կը յօշտան Մետրոսն.
 Է՛ր, ուխտարարու՛ծ Ալըայեցի, չընկեցար
 Խօսքից վըրայ. կու տար Տուղղոս քաջաընէ
 Մացաններու մէջէն ժանտին աղիքներն,
 Ու փուշն արիւն կը կաթկըթէր թաթաղունս
 Եւ Պորսենիա կը հրամայէր որ Հըռոմ
 Վըտարանդի Տարկունը ներս ընդունի,
 Եւ զայն կամշոտ պաշարուածով կը նկէր.
 Ենէասի զարմար գէնքի վազելով
 Ապատու՞թեան համար կընդի կը մըղէր:
 Կը տեսնէիր Պորսենիայի դէմքը բորբ

կատարութեամբ ու սպառնալից, զի Կոկլէս
Կ'իշխէր կամուրջը խորտակել, ու Կլելեա՝
կապակոտոր՝ գետը կ'անցնէր լողալով:

Կար Տարպեան ժայռը վահանին վերի կողմն
Ու կատարողը բարձրաբերձ ու մեհեանն,
Որոնց կ'ընէր պահպանութիւն Մանիոսս.
Կար հոն նոյնպէս Հռոմուլոսի արքունիքն
Յարդով ու նոր խոզաններով ծածկւած:
Եւ արծաթեայ փետուրներով սազ մը հոն
Ոսկեղբրուազ կամարին տակ թլուչելով
Կը գոծարկէր Գաղղիացոց գաղտ գալուտն.
Անոնք մութէն ու խոր ցայլէն օգտուած
Թուփերն ի վեր կը մազլէին անշնունջ
Ու գրեթէ մօտ էին դրդեակն առնելու.
Ունին ոսկի մազեր, ոսկի զգգեստներ
Եւ տառատակ խայտաճամուկ՝ պաղպաջուն.
Ու մանեակներ ոսկի՝ իրենց կաթնաթոյր
Պարանոցէն կախ, ու ձեռքով կը ճօճեն
Իւրաքանչիւրը զոյգ մ' Ալպեան նիզակներ.
Ունին վահան երկայնաձև՝ բովանդակ
Իրենց մարմնոյն պատըսպարան ու ծածկոյթ:

Հոն քանդակած էր կաքաւիչ Ուղեաններն
Ու Լուպերկները մերկանգամ՝ իրենց բուրդ
Գլուսկներով և երկրնիցն ու փոքրիկ
Վահաններով, և ծըղկասէր՝ զգաստ մայրեր
Հեծած փափկիկ կառքերու մէջ կը տանին
Քաղցին մէջէ սուրբ ըսպաններ ու զոհեր:

Քիչ մ' աւելի անդին գրծած է Հառգօրն
Եւ Տարտարոսն ու Պրոտոնի արքունիքն
Ու խոր դրոներն, ոճիրներու պատիժներն
Եւ ըզբօք, ո'վ կատիլինա, սպառնացող
Ժայռէ մը կախ՝ ուր դողալով կը դիտես
Վըշկապարի Քայրերուն դէմքը մոխր.
Գրբած էր հոն բարեպաշտներն առանձին,
Որոնց կու տար կատան օրէք, իրաւունք:

Ասոնց միջև կը պարզուէր հոն հեռուն
Կոհակաւէտ ծովու պատկեր մ'ոսկեղէն.
Բայց կապուտակ դաշտը ճերմակ ալիքով
Կը փրփրէրէր. արծաթափայլ գլըփիններ՝
Ուրտապատ պարոյրներով պոչերուէն
Ջուրին հորձքերը կը ձալակէ կը ճեղքեն,
Ծովուն միջև կան պղնձապղտիկ տորմիդներ,
Որ կը մըղեն Ափսիական պատերազմ,
Ու բովանդակ Լեկադան հոն կ'երևար
Արիսական պատրաստութեամբ վառ ու կազմ,
Եւ ալիքներն ոսկեցնըցող կը ճօճան:
Ափէ Ագոստ Կեսար կըլուի կը տանի
Իտալացին ու ձերպկողին և ամբոխն
Ու թերափներն և մեծամեծ աստուածներն.
Ինքը կեցած է բարձրաբերձ խեփին վրայ.
Ջըւարթ ճակտէն կըրկին բոցեր կը ցայտեն,

Եւ հայրենի աստղն իր շքեղ ճաճանշով
Գըլիսուն վըրայ կը շողջողայ շնորհաշուք:
Միւս թեւին մէջ կը տեսնուի Արքիպպաս,
Որ հովերուն աստուածներուն օգնութեամբ
Յաղթողաբար իր գունդն յառաջ կը վտրէ.
Գերբ մըրցանակն իր նաւային յաղթութեանց՝
ճըռկապարզ պատին՝ իր գըլիսուն վրայ կը ցաթէ:

Եւ միւս կողմէն Անտոնիոսն՝ յաղթական
Արշալոյսի ժողովըրդոց ու կարմիր
Ծովափներուն, բիւր՝ այլազան զէնքերով
Եւ խուճաղուծ համարզներով՝ կը բերէ
Արեւելի գօրուիւններն, Եգիպտոսն
Համաբոլոր և հեռաւոր Բակտրիան.
Եւ, ո'վ ամօթ ու քարուականք, ետեւէն
Կու գայ նաև եգիպտունի ամուսինն,
Երկու կողմէն իրարու վրայ կը խուժեն.
Բոլոր փրփուր է կըտերի դաշտը ծրփուն
Ու ճեղքւած երեքարձէն ցուկներէ
Եւ թիւրէ ծեծուած վէտ վէտ կը ճօճայ.
Բաց ծով կ'երթան. Կիլիկացիները կարծես
Արմատաքի խըլուած իրենց կայքերէն
Ծովուն վըրայ կը ծածանին ծուփ ի ծուփ,
Կամ իրարու կը բախին բարձր լեռներ.
Անգան անդ ու յաղթաբերձ են իւլիքերն
Աշտարակեայ՝ ուր մարտիկներն են կեցած:
Ասկէ անկէ կը թըռչին վառ խըռածներ
Եւ երկաթէ տէգեր, սլաքներ սլացաթև,
Ու կը կարմրի ծոփն անսովոր նախճիրով:
Իր տորմիդին միջև կեցած թագուհին՝
Հայրենական ճօճանակով կը վառէ
Գուամարտակներն, ու չի տեսներ ետեւի
Երկու թիւրն. և իր երկրին հէշշային
Խառնազգաան աստուածներուն բոլոր հոյն
Ու կաղկանձող Անորն՝ ամէնքը մէկանց
Պոսիդոնի, Աթենասի և Աստորիկի
Դէմ զինավառ կը փորոտան մարտագու:
Հոն է Ալէքսն՝ երկաթակուռ քանդակուած,
Եւ խառնուրդին միջև հուր բոց կը շընչէ.
Օդին մէջն են կատաղիներն անողորմ
Եւ Հեռը իր պատառոտուն զըրզեակով
Բերկապարտ կը ճոխճեմէ գունդէ գունդ.
Ու Բելլոնան կ'երթայ իրեն ետեւէն
Արիւներանց խաւազանով մը զինուած:
Տեսնելով այն մարտը վերէն կը լարէր
Իր լայնալիճն Ափսոնեանն Ապողոն.
Սարափին ատած յանկած բոլոր Եգիպտոսն,
Հընդիկ, Արաք, Սաբայեցի՝ համբռն
Համագումար թիկնադարձոյց կը փախչին.
Ինքն իսկ դըշխոյն՝ աղայելով հովերուն՝
Հրաման կու տայ որ թուլցընեն պարաններն
Ու շոտ պարզեն առազատներն իր նաւուն:

ԿՈՅՍՆ ԵՐԱՆԵԱԼ

(THE BLESSED DAMOSEL)

ՏԱՆԹԵ ԿԱՊՐԻԷԼ ՌՈՍԵԹԻ

Ջայն նըկարեր էր շրթագորն՝ արիւնի,
կոտորածի միջն՝ արդէն իսկ տըժգոյն
իւր մօտալուտ մահով, ու նէ կը քըշուէր
Ալիքիւնրէն և յապիգեան հովերէն:
Քանդակուած էր դիմացը Նիլն յաղթանդամ,
Որ կը բանար՝ տըրտում տըխուր՝ իր ծալքերն
Եւ իր լօղկին մանուածապատ ուղորտներն,
Ու կը կանչէր պարտեալներն իր կապուտակ
Ջըրերուն ծոցն ու խաւարչուտ անձաններն:

Ամենէն վերջ կար հոն կեսարն Ազոստոս,
Որ երեքկին յաղթանակով մըտնելով
Հոռոմէական պարիսպներէն, կը ձօնէր
Իտալական աստուածներուն ուխտ մ՝ յաւէրմ,
Կանգնելու Հոռոմ քաղաքին մէջ բովանդակ՝
Երեք հարիւր հատ մեծամեծ մեհաններու:
Ուրախութեան ու խաղերու, ծափերու
Դողըրդիւնով ամէն փողօց կը հնչէ.
Տիկիւններու պար մ'ունի մէն մի մեհան՝
Մէն մի բազին. առջկն ամէն բազինի
Դէզ դէզ կոյտեր զենուած զոհուած եզներու.

Նըստած կեսար լուսացընցող փէրոսի
Ըսպետափառ չեմքին վըրայ՝ կը զըննէ
Փողովուրդին բերած նուէրներն, ու զանոնք
Մեծապայծառ դրանդիւնրէն կը կախէ:
Իր առջկէն պարտեալ ազգերը կ'անցնին
Երկայնաձիգ կարգով. տարբեր մին միւսէն
Լեզուով, գէնքով: Հրազօրը հոս էր զըրած
Նուսիդական ազգն, Ալիքիւններն անգօտի
Ու Լեյզներն լաղնդնաւոր Գելոններն
Եւ կարեաններն. և հեզասահ զընացքով
Հոսուն Եփրատն, ու երկրի ծայրը բնակող
Մորիսացիք, և զոյգեղջիւր շըռննոսն
Եւ աննրաճ Դահերն, ու իր վրայ ձըզուած
Կամուրջին դէմ մըրմըռացող Երասիս գետն:

Հեփեսոսի հրաշակերտին և իր մօր
Պարզին վրայ կը հիւանար Ենէաս,
Եւ անգիտակ այն մեծամեծ դէպքերուն՝
Անոնց նըկարը դիտելով հրճուանօք,
Եւ առնելով ուսին վըրայ՝ կը շալկէր
Իր թոռներուն ճակատազիրն ու փառքերն:

Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱՅԻԿԵԱՆ

ՌԻԹԵՐՈՐԴ ԳԻՐԶ

Կոյսն երանեալ դուքս հակեցաւ
Երկնից ոսկի վանդակէն.
Աչքն էր խորունկ քան խորութիւնն
Անդորր շրոց իրիկուան
Վարսերուն մէջ՝ Եօթը աստղեր
Եւ ձեռքն երեք թարմ շուշան:

Ուսէն ուղը՝ ձորան անգօտի՝
Չունէր բանուած ծաղկներն.
Սոսկ իր գործոց վարձ՝ Մարիամէն
Ձիւնափայլ վարդ մը կըրէր.
Ողն ի վար կախ մազը՝ հասուն
Հասկերու պէս դեղձան էր:

Չուարթնոց պարին մէջ հազիւ թէ
Որ մ'անցուցած կ'երևնար.
Իր անայլալ դէմքին վրայ՝
Չարմանքը դեռ կ'յամենար
Բայց մեր չափով իր այդ օրն էր
Տարը տարուան հաւասար:

(Ախ ինձ համար տասն անգամ տաս...
Բայց նէ հիմա և այստեղ
Վրաս ծոռեցաւ և ճակտիս չուրջ
Ինկաւ վարսիցը հեղեղ...
Ոչինչ. աշնան անբեթափն էր.
Կ'անցնի՞ր տարին դալկազեղ?)

Կանգնած էր նէ Աստուծոյ տան
Պատնէշին վրայ երկնային
Որ անդունդին վերև իրմէն
Շինուած՝ ծայրն է միշոցին,
Այնպէս բարձր որ արեւ հազիւ
Կը տեսնուէր վար նայողին:

Կամուրջի պէս՝ կ'երկըննայ այն
Ծովուն վըրայ եթերի:
Վարը՝ մինչև խեռ մծողկի
Պէտ դարձող գունդն աշխարհի՝
Ցայգին մութով լ՝ օրուան բոցով
Պարապութիւնը կ'ուռի:

Էնոր չուրջը՝ անմահ սիրոյ
Պայտնուած մէջ ցնծալին՝
Ա.Ր.Ա.Ր.Յ.